

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 254/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Silviou Kollárovou, advokátkou, Štúrova 29, Levoča, proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 9 T 32/2019-309 zo 16. decembra 2019, rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2 To 12/2020-380 z 23. februára 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 33/2022 zo 6. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje priznať jej finančné zadosťučinenie v sume 20 000 eur. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred všeobecnými súdmi, ako aj pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 T 32/2019-309 zo 16. decembra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) bola sťažovateľka uznaná za vinnú zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, za čo jej bol podľa § 213 ods. 2, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní osemnástich mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona jej bol výkon uloženého trestu podmienene odložený so stanovením skúšobnej doby v trvaní osemnástich mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku jej súd uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 1 394 eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

3. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 To 12/2020-380 z 23. februára 2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľke podľa § 213 ods. 2, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2 za použitia § 56 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výške 300 eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil sťažovateľke náhradný trest odňatia slobody vo výmere troch mesiacov pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

4. O dovolaní sťažovateľky podanom z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i), k) a l) Trestného poriadku proti napadnutému rozsudku krajského súdu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 2 Tdo 33/2022 zo 6. decembra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“; spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že napadnuté rozhodnutia sú nesprávne a nezákonné, čo má za následok porušenie jej práva na spravodlivý proces. K predmetnému tvrdeniu v konkrétnostiach uvádza:

a) z podanej obžaloby je zrejmé zameranie sa orgánov činných v trestnom konaní a následne aj všeobecných súdov na zabezpečovanie dôkazov v jej neprospech, čím sa nerešpektuje jej právo na obhajobu a princípy spravodlivého procesu;

b) prvostupňový súd a odvolací súd sa nezaoberali namietaným postavením [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „poškodený“ alebo aj „družstvo“) ako poškodeného. Sťažovateľka tvrdí, že túto námietku „obchádzal“ aj najvyšší súd. Zároveň argumentuje, že vo vyšetrovacom spise ani v súdnom spise sa nenachádza žiadny dokument, ktorý by „zákonne a účtovne dokladovo“ preukazoval postavenie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako poškodeného, t. j. resp. preukazoval by, že majetok, v súvislosti s ktorým vznikla škoda, bol majetkom družstva;

c) orgány činné v trestnom konaní si neoverili oprávnenosť fyzickej osoby [REDAKOVANÉ] konať v mene poškodeného. Sťažovateľka namieta aj udelenie plnomocenstva poškodeného pre advokátku [REDAKOVANÉ] a podpísanie zápisnice o výsluchu svedka (poškodeného) zo 6. augusta 2018 zo strany advokátskej koncipientky [REDAKOVANÉ] ako splnomocnenej zástupkyne svedka (poškodeného) a jej osobnú účasť na tomto úkone;

d) z napadnutých rozhodnutí nie je zrejmé, kto a na základe akého dokumentu oslovil dotknutú obchodnú spoločnosť, čo sa týka výkupu železa, keďže táto neeviduje peňažné prostriedky s tým súvisiace vo svojom účtovníctve;

e) v súdnom spise sa nachádza aj dôkaz – Správa nezávislého audítora z auditu účtovnej závierky poškodeného, ktorá je bez akejkoľvek prílohy, podrobnej špecifikácie a konkrétneho obsahu;

f) z napadnutého rozsudku krajského súdu nie je preskúmateľne zrejmé, na základe akého skutkového a právneho titulu ju súd „ponechal“ vinnou;

g) predseda krajského súdu jej, ako ani jej advokátke nedovolil predniesť záverečnú reč, keď ju neustále prerušoval s odôvodnením, že členovia senátu sú s pertraktovanými skutočnosťami oboznámení, čím porušil jej právo na spravodlivý proces.

6. Sťažovateľka namieta, že prvostupňový súd a odvolací súd hodnotili vykonané dôkazy arbitrárne a v rozpore s „*elementárnou logikou*“, čo si osvojil aj najvyšší súd. Podľa jej názoru neboli v jej trestnej veci vykonané všetky dôkazy (odvolací súd nevykonal ňou navrhnuté dôkazy), pričom aj tie, ktoré boli vykonané, boli hodnotené v rozpore s Trestným poriadkom a „*s vecou súvisiacimi zákonmi*“. Predmetný rozpor sťažovateľka vidí v izolovanom hodnotení dôkazov, t. j. nehodnotení dôkazov v kontexte s inými vykonanými dôkazmi. Vo vzťahu k najvyššiemu súdu namieta aj časť odôvodnenia týkajúceho sa zloženia vo veci konajúceho senátu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia z dôvodu ich nesprávnosti a nezákonnosti, ako aj nedostatočného odôvodnenia niektorých ich častí.

8. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľka v návrhu na rozhodnutie síce pomenovala jednotlivé namietané práva, avšak bez ich označenia konkrétnymi článkami. Keďže boli jednoznačne zrejmé z obsahu ústavnej sťažnosti, ústavný súd vymedzil predmet tejto ústavnej sťažnosti tak, ako je uvedené v bode 1 tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

9. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Sťažovateľka mala možnosť podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie krajskému súdu. Takéto odvolanie aj podala a bolo o ňom rozhodnuté napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

11. Ústavný súd sa najskôr sústredil na vymedzenie predmetu predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka sa v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia ňou označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. V obsahu ústavnej sťažnosti však prezentuje aj námietky týkajúce sa konania všeobecných súdov, ktoré predchádzalo vydaniu

namietaných rozhodnutí. Samotný postup všeobecných súdov ale v petite ústavnej sťažnosti nenamieta. Ústavný súd je pritom spravidla viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde), v nadväznosti na čo aj pristúpil k predbežnému prerokovaniu ústavnej sťažnosti v medziach uvedeného zákonného ustanovenia. Obdobne je tomu v prípade námietok týkajúcich sa konania orgánov činných v trestnom konaní, ktoré v petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka neoznačila ako porušovateľov jej práv. Ak by sa tak aj stalo, ústavný súd by túto časť ústavnej sťažnosti musel odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie, keďže proti postupu orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľka mala možnosť brániť sa aj v priebehu konania pred súdom, čo aj využila. Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľky týkajúcich sa nasledujúcich rozhodnutí všeobecných súdov.

K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Ústavný súd sa najskôr zaoberal námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Sťažovateľka argumentuje, že najvyšší súd „*obchádzal*“ jej námietky popísané v bode 5 písm. b) a c) tohto uznesenia. V kontexte argumentácie o nedostatočne zistenom skutkovom stave (zo strany orgánov činných v trestnom konaní, okresného súdu a krajského súdu) namieta, že sa ním nezaoberal ani najvyšší súd. Konštatuje, že prvostupňový a odvolací súd hodnotili vykonané dôkazy arbitrárne a v rozpore s „*elementárnou logikou*“, čo si najvyšší súd „*osvojil*“. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje za nesprávne, nezákonné a vo všeobecnosti aj za nedostatočne odôvodnené.

13. Ústavný súd v prvom rade akcentuje, že je potrebné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľky, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sťažovateľka pred ústavným súdom opakovane uplatňuje obdobnú argumentáciu, akú prezentovala v konaní pred krajským súdom či najvyšším súdom, ktorú dopĺňa o minimálnu ústavnoprávnu argumentáciu.

14. Pokiaľ ide o námietku tzv. ignorovania nedostatočne zisteného skutkového stavu najvyšším súdom, je potrebné uviesť, že dovolací súd rešpektoval podstatné východisko (zákonný rozsah) dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku spočívajúce v tom, že správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. Pod námietky týkajúce sa posudzovania správnosti a úplnosti zisteného skutku subsumoval dovolacie námietky sťažovateľky týkajúce sa nedostatočného zistenia skutkového stavu, jednostranného vyhodnotenia dôkazov, „*zahmlievania*“ ňou navrhnutých dôkazov konajúcimi súdmi, nepreukázania právneho titulu poškodeného a námietku týkajúcu sa skutočnosti, či boli dotknuté veci vlastníctvom poškodeného. Argumentáciu sťažovateľky o nesprávnych skutkových zisteniach súdov či nesúhlas s vyhodnotením dôkazov najvyšší súd nepovažoval s poukazom na svoju ustálenú judikatúru za takú, ktorá by napĺňala dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V súvislosti s časťou dovolania, v ktorej sťažovateľka namietala nedostatočné

odôvodnenie prvostupňového a odvolacieho súdu, najvyšší súd zdôraznil, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku). Uvedené zistenia viedli ústavný súd k záveru, že najvyšší súd neopomenul vyjadriť sa k tejto časti dovolacích námietok sťažovateľky a jeho odôvodnenie je ústavne akceptovateľné.

15. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vyjadruje aj počudovanie nad rýchlosťou oboznámenia sa člena senátu [REDAKOVANÉ] so súdnym spisom, ktorý pôvodne nebol členom vo veci konajúceho senátu. Sťažovateľka namieta: „*To sa [REDAKOVANÉ] naozaj rýchlo oboznámil a naštudoval spisový materiál a jeho právnu zložitosť, ako sa to snaží byť naozaj špekulatívnym spôsobom zdôvodnené na strane 7 ods. 3 predmetného tu napadnutého Uznesenia NS SR.*“ Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje zmatečnosť uplatnenej argumentácie sťažovateľky, z ktorej nie je zrejmé, či namieta nedostatočné oboznámenie sa [REDAKOVANÉ] so súdnym spisom alebo odôvodnenie napadnutého uznesenia v tejto časti. V každom prípade je možné uzatvoriť, že pridelenie jej trestnej veci konajúcemu senátu najvyšší súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil, a to aj s poukazom na svoj rozvrh práce, čo sťažovateľka nenamietala. Pokiaľ ide o rýchlosť naštudovania súdneho spisu, predmetné tvrdenie ústavný súd považoval len za súčasť argumentácie sťažovateľky na podporu prezentovaného nesúhlasu s posúdením jej trestnej veci najvyšším súdom.

16. Ústavný súd sa nemôže stotožniť ani so všeobecnou námietkou sťažovateľky o nesprávnom či nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa preskúmateľne vyjadril ku každému z uplatnených dovolacích dôvodov (§ 371 ods. 1 písm. c), g), i), k) a l) Trestného poriadku), a to ústavne akceptovateľným spôsobom (s. 9 až 12 napadnutého uznesenia, pozn.). Ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľka svoju ústavnoprávnu argumentáciu týkajúcu sa vysporiadania sa najvyššieho súdu s ďalšími dovolacími dôvodmi v ústavnej sťažnosti ďalej v konkrétnostiach nerozvíjala.

17. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Zároveň poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Zohľadňujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom namietaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

18. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namieta zabezpečovanie dôkazov v jej neprospech, nepreukázanie, či boli dotknuté veci vlastníctvom poškodeného (spochybňuje pritom jeho postavenie ako poškodeného), nesprávnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov, ako aj spôsob vedenia verejného zasadnutia konaného 23. februára 2021 predsedom senátu. Namieta aj celkovú nemožnosť zistiť, prečo sa krajský súd nestotožnil s námietkami uplatnenými v jej odvolaní.

19. Keďže námietky prezentované v ústavnej sťažnosti týkajúce sa skutkových zistení sťažovateľka namietala aj v konaní pred najvyšším súdom a krajským súdom, pričom tieto neboli predmetom

prieskumu najvyššieho súdu (pozri bod 14 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd sa oboznámil aj so znením rozhodnutia krajského súdu. V danej súvislosti ústavný súd konštatuje, že tvrdenia sťažovateľky sú v značnej časti polemikou s názorom a voľným hodnotením dôkazov vykonaným zo strany všeobecných súdov a obsahujú minimálnu ústavnoprávnu argumentáciu. Ide skôr o vlastný hodnotiaci úsudok sťažovateľky, k čomu ústavný súd uvádza, že do obsahu namietaných práv sťažovateľky nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda, ako už bolo uvedené, za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

20. Sťažovateľka vo svojej podstate argumentuje, že jej nebola v dotknutej trestnej veci preukázaná vina. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zrozumiteľné, presvedčivé a nie je z neho zrejmy ani zjavný omyl či extrémny exces pri utváraní skutkových záverov. Ústavný súd (v intenciách námietok uvedených v ústavnej sťažnosti) pripomína, že pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy nie je oprávnený znovu prehodnocovať výsledky hodnotenia dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ním sám nestotožňoval (m. m. II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015). Záver súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede, ktorý v prejednávacom prípade tento primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám osebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie označených práv len z dôvodu, že sťažovateľka sa domnieva, že niektoré dôkazy mali byť hodnotené rozdielne (pokiaľ záver súdu nie je vyvrcholením zjavného omylu či extrémneho excesu v procese utvárania skutkových záverov, pozn.). V tejto súvislosti práve krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal na obsah odvolacích námietok sťažovateľky, ktorý podľa jeho názoru nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. že niektoré dôkazy sťažovateľka hodnotí účelovo vo svoj prospech a bez konfrontácie s inými dôkazmi. Zároveň je potrebné doplniť, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu, na ktoré v podrobnostiach odkázal (okrem časti týkajúcej sa výroku o druhu a výmere trestu).

21. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta zabezpečovanie dôkazov v jej neprospech a nesprávnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Je potrebné konštatovať, že predmetnej problematike sa krajský súd venoval v odôvodnení svojho rozhodnutia značne podrobne. Ak sťažovateľka namieta absenciu listinných dôkazov pre posúdenie jej viny a tvrdí, že súdy sa priklonili „len“ k výpovediam namietaných svedkov, v tomto kontexte krajský súd vyčerpávajúcim spôsobom popísal pre vec najpodstatnejšie dôkazy a z nich vyplývajúce skutkové zistenia. Z obsahu vykonaných dôkazov považoval za preukázané, že sťažovateľka bola v rozhodnom čase predsedníčkou družstva, ktorá koordinovala a realizovala «*vypratanie*» poľnohospodárskeho dvora vyvezením časti kovového šrotu, čo vyplynulo z výpovedí štyroch svedkov a správy revíznej komisie družstva, ktorá bola podpísaná jej predsedom a členkou (s. 13

napadnutého rozsudku krajského súdu). Súd mal za preukázané aj to, že nikto zo svedkov a dokonca ani sťažovateľka v priebehu konania nespochybnili skutočnosť, že v čase, keď malo dôjsť k odpredaju kovového šrotu, bol tento uložený na dvore družstva. Pokiaľ aj sťažovateľka namietala koordináciu niektorých svedkov, čo sa týka ich výpovedí (v nadväznosti na nepriaznivé medziľudské vzťahy), krajský súd akcentoval, že na výpovede takých svedkov bez zásadných rozporov nadväzovali ďalšie výpovede nestranných svedkov [REDACTED], ktorí boli v tom čase zamestnancami dotknutých zberných surovín. V nadväznosti na ich tvrdenia mal súd za preukázané, že sťažovateľka ako predsedníčka družstva prevzala za kovový šrot (ktorý bol vyvezený z družstva) platbu. Konkrétne množstvo a dni vývozu, ako aj výzvy na odovzdanie predmetnej platby do pokladne družstva považoval súd tiež za verifikované (s. 14 a 15 napadnutého rozsudku krajského súdu). Súd sa vyjadril aj k predaju unimobunky (s. 15 napadnutého rozsudku krajského súdu) a prípadné rozpory v jednotlivých výpovediach svedkov nepovažoval za také, ktoré by mohli zásadným spôsobom spochybniť ich výpovede v celosti. Pokiaľ sťažovateľka namietala vykonávanie dôkazov len v jej neprospech, ústavný súd sa s predmetným tvrdením nemohol stotožniť s poukazom na odôvodnenie krajského súdu na s. 16 a 17 napadnutého rozsudku krajského súdu. Ak súd vyhodnotil, že niektorým návrhom sťažovateľky na vykonanie dokazovania nevyhovie, avšak takéto svoje rozhodnutie riadne logicky odôvodnil (s. 17, 20 až 22 napadnutého rozsudku krajského súdu), nie je možné tento postup považovať za ústavne neudržateľný, čo však už bolo aj predmetom posúdenia zo strany najvyššieho súdu (vo vzťahu k dovolaciemu súdu v tejto časti sťažovateľka svoje námietky neuplatnila). Ak sťažovateľka poukazovala na neexistenciu listinných dôkazov verifikujúcich existenciu kovového šrotu a jeho vlastníctvo zo strany družstva, krajský súd sa aj k tejto otázke rozsiahlo vyjadril na s. 18 a 19 napadnutého rozsudku krajského súdu. Keďže obsah napadnutého rozsudku krajského súdu je sťažovateľke dobre známy, ústavný súd už nepovažoval za potrebné jeho rozhodné časti opätovne citovať. Z uvedených skutočností je však zrejmé, že o vine sťažovateľky krajský súd nemal žiadne pochybnosti. V prípade, ak sťažovateľka mala dojem, že odôvodnenie (vyhodnotenie dôkazov) krajského súdu nie je dostatočné, resp. je arbitrárne, mala v tejto súvislosti možnosť uplatniť dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý sa týka prieskumu obhajobného atribútu spravodlivého procesu. Nedostatočnosť (nesprávnosť) vysporiadania sa s uvedeným dovolacím dôvodom však sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v tejto súvislosti explicitne nenamietala.

22. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že jeho úlohou nie je vystupovať ako súd tretej či štvrtej inštancie (do ktorej ho v okolnostiach predbežnej prerokúvanej veci stavia sťažovateľka). Nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

23. K sťažovateľkinej námietke týkajúcej sa vedenia verejného zasadnutia konaného 23. februára 2021 predsedom senátu sa krajský súd vyjadril priamo v odôvodnení svojho rozhodnutia (s. 23 a 24

napadnutého rozsudku krajského súdu). Argumentoval, že v prípade prednesu tzv. konečného návrhu nejde o prednes záverečnej reči, v nadväznosti na čo nepovažoval za potrebné doslovne citovať celé znenie písomne odôvodnených odvolaní či stanoviska advokátky sťažovateľky k podanému odvolaniu (poznal právne relevantné odvolacie námietky). Ústavný súd má v tomto kontexte potrebu zdôrazniť doslovné znenie § 295 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku, ktorý normuje, že (po podaní správy o stave veci zameranej na otázky, ktoré treba na verejnom zasadnutí riešiť) následne osoba, ktorá dala svojím návrhom na verejné zasadnutie podnet (v dotknutom prípade odvolanie, pozn.), návrh prednesie. Ústavný súd teda akcentuje nemožnosť zabúdať aj na túto časť právnej úpravy, ktorá dáva priestor (právo) na prednes dotknutého návrhu. V okolnostiach predbežne prerokúvanej veci však ústavný súd nezistil, že by sťažovateľkou tvrdené „skákanie do reči“ (bez ďalšieho) vyústilo do porušenia ňou namietaných práv. Navyše, ako už bolo skôr uvedené, sťažovateľka postup všeobecných súdov v petite ústavnej sťažnosti nenamietala.

24. Ústavný súd sumarizuje, že v napadnutom rozsudku krajského súdu našiel ústavne udržateľnú odpoveď na sťažovateľkou namietané skutočnosti, ktorá nejavila známky arbitrárnosti, ako ani zjavnej neodôvodnenosti. V nadväznosti na spôsob uplatnenia námietok sťažovateľky ústavný súd nemohol dospieť k inému záveru, ako je ten, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom namietaných práv nenašiel takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu